

ตอนที่ ๘ เล่ม ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๑

พระราชบัญญัติ

กำหนดวิธีการระงับการล่ากำไร

เกินสมควรจากราชการ

พ.ศ. ๒๔๕๑

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช
 คณะองคมนตรี ในหน้าที่คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

รังสิต กรมขุนชัยนาทนเรนทร

อดงกฤ

ธานีนิวัต

มานวราชเสวี

อรรถเตชจารัต

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๔๕๑

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

ตอนที่ ๘ เล่ม ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๑

โดยที่เป็นการสมควรจะมีกฎหมายกำหนดวิธีการระงับการคำก้ำไรเกินสมควรจากราชการ

พระมหากษัตริย์ โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติกำหนดวิธีการระงับการคำก้ำไรเกินสมควรจากราชการ พ.ศ. ๒๔๘๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“คณะกรรมการ” หมายถึงคณะกรรมการพิจารณาการระงับการคำก้ำไรเกินสมควรจากราชการ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามความในพระราชบัญญัตินี้

“คู่สัญญาฝ่ายรัฐบาล” หมายถึงรัฐบาล กระทรวง ทบวง กรม หรือนิติบุคคลอื่นใดในราชการ ซึ่งเป็นคู่สัญญากับบุคคลอื่นไม่ว่าจะได้กระทำโดยมีบุคคลใดหรือคณะบุคคลใดเป็นตัวแทนหรือไม่

ตอนที่ ๘ เล่ม ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๑

“ คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ” หมายถึงบุคคลซึ่งเป็นคู่สัญญากับคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาล

“ ราคาตลาด ” หมายถึงราคาทรัพย์สินซึ่งซื้อขายกันโดยปกติในท้องตลาด ณ ที่ที่ส่งมอบทรัพย์สินในขณะทำสัญญา

“ ต้นทุนและค่าใช้จ่าย ” หมายถึงจำนวนเงินที่ได้ใช้ไปหรือจะต้องใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน รวมทั้งค่าก่อสร้าง ค่าซ่อมแซม และค่าบำรุงรักษาทรัพย์สินนั้น ตั้งแต่ขณะได้รับทรัพย์สินจนถึงขณะทำสัญญา แต่ให้หักมูลค่าของประโยชน์อันพึงได้รับจากการใช้ทรัพย์สินในระยะเวลาดังกล่าวนั้นออก

“ รัฐมนตรี ” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่สัญญาซึ่งเข้าลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) สัญญาซึ่งได้ทำขึ้นเนื่องจากการได้มีการประมูลเปิดเผยและมีกำหนดเวลาพอสมควรแก่การยื่นประมูล

ตอนที่ ๘ เล่ม ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๐

(๒) สัญญาที่คู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้ซื้อ หรือจะซื้อ หรือเช่าซื้อทรัพย์สิน และทรัพย์สินนั้นมูลค่าตามสัญญาต่ำกว่าห้าแสนบาท และสัญญาที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ซื้อ หรือจะซื้อ หรือเช่าซื้อทรัพย์สิน และทรัพย์สินนั้นมูลค่าแท้จริงต่ำกว่าห้าแสนบาท

(๓) สัญญาจ้างทำของซึ่งคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลจะต้องชำระหนี้ต่ำกว่าห้าแสนบาท

(๔) สัญญาซึ่งได้มีการชำระหนี้อันเกิดจากสัญญาโดยสิ้นเชิงก่อนวันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้ถือว่าสัญญาซึ่งได้กระทำขึ้นระหว่างวันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๔๘ ถึงวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๐ และเข้าลักษณะดังต่อไปนี้เป็นสัญญาที่ได้กระทำขึ้นเพื่อค้ำกำไรเกินสมควรจากราชการ คือ

(๑) สัญญาซื้อขายและสัญญาจะซื้อจะขาย ซึ่งคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้ซื้อ และสัญญาเช่าซื้อโดยคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้เช่าซื้อ และคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งคิดเอากำไรสำหรับสินค้าที่นำเข้ามาจากต่างประเทศเกินกว่าร้อยละสิบห้าของต้นทุนและค่าใช้จ่าย และสำหรับสินค้าที่ผลิตในประเทศหรืออสังหาริมทรัพย์เกินกว่าราคาตลาด

ตอนที่ ๘ เล่ม ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๑

(๒) สัญญาซื้อขายและสัญญาจะซื้อจะขาย ซึ่ง
คู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้ขาย และสัญญาเช่าซื้อโดยคู่
สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้เช่าซื้อ และคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง
ซื้อในราคาซึ่งต่ำกว่าราคากลาง

(๓) สัญญาจ้างทำของซึ่งคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลเป็น
ผู้จ้าง และคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งคิดเอากำไรเกินกว่าร้อยละ
สิบห้าของต้นทุนและค่าใช้จ่าย

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งเรียกว่า
“คณะกรรมการพิจารณาระงับการค้ากำไรเกินสมควรจากร
ราชการ” ประกอบด้วยประธานหนึ่งนายและกรรมการ
อื่นอีกแปดนาย ซึ่งจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
แต่งตั้ง

มาตรา ๗ สัญญาที่คู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้ซื้อ หรือ
จะซื้อ หรือเช่าซื้อทรัพย์สิน และทรัพย์สินนั้นนับมูลค่าตาม
สัญญาตั้งแต่ห้าแสนบาทขึ้นไป และสัญญาที่คู่สัญญาอีก
ฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ซื้อ หรือจะซื้อ หรือเช่าซื้อทรัพย์สินและ
ทรัพย์สินนั้นนับมูลค่าแห่งหนึ่งตั้งแต่ห้าแสนบาทขึ้นไป และ

ตอนที่ ๘ เล่ม ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๑

สัญญาจ้างทำของซึ่งคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลจะต้องชำระหนี้แต่
 ห้าแสนบาทขึ้นไปนั้น คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งมีหน้าที่จะต้อง
 ส่งเอกสารซึ่งเกี่ยวกับการทำสัญญา การแก้ไขเพิ่มเติม
 สัญญา การผ่อนผันการชำระหนี้ และการอื่น ๆ เกี่ยวกับ
 หนี้ตามสัญญานั้นต่อคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลภายในเวลาสามสิบ
 วันนับตั้งแต่วันที่บังคับชำระหนี้ และจะเสนอ
 หลักฐานอื่น และคำชี้แจง เพื่อแสดงว่าสัญญานั้นมิได้
 กระทบเพื่อคำกำไรเกินสมควรจากราชการไปด้วยก็ได้ แต่
 ในกรณีที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง แสดงหลักฐานให้เป็นที่เชื่อ
 ได้ว่าไม่สามารถส่งเอกสารดังกล่าวได้ทันกำหนดเวลาสามสิบ
 วัน ก็ให้รัฐมนตรีผ่อนเวลาออกไปได้ตามสมควร

ถ้ารัฐมนตรีเห็นว่าสัญญานั้นมิได้กระทบขึ้นเพื่อคำกำไร
 เกินสมควร จากราชการ ก็ให้ คู่สัญญา ฝ่ายรัฐบาลแจ้งให้คู่
 สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งทราบว่า จะไม่ดำเนินการตามพระราชบัญญัติ
 นี้

มาตรา ๘ ในกรณีที่รัฐมนตรีพิจารณาเห็นว่าสัญญาใด
 ได้ทำขึ้นเพื่อคำกำไรเกินสมควร จากราชการตามความ
 ในมาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๘ เล่ม ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๑

(๑) ในกรณีที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งไม่ส่งเอกสารอันควรแก่เรื่องภายในกำหนดเวลาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจเลิกสัญญาได้เอง

(๒) ในกรณีที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งส่งเอกสารอันควรแก่เรื่องภายในกำหนดเวลาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีเสนอเอกสารที่ได้รับมาจากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งต่อคณะกรรมการ พร้อมด้วยคำขออนุมัติให้บอกเลิกสัญญาภายในกำหนดเวลาสามสิบ วันนับตั้งแต่วันที่คู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลรับเอกสารจากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง

มาตรา ๘ เมื่อได้รับคำขออนุมัติให้เลิกสัญญาจากรัฐมนตรีแล้ว ให้คณะกรรมการแจ้งให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งทราบเพื่อให้โอกาสที่จะชี้แจงเพิ่มเติมก่อน และให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่วินิจฉัย ถ้าเห็นว่าสัญญานั้นไม่เข้าลักษณะเป็นสัญญาที่ได้ทำขึ้นเพื่อค้ำกำไรเกินสมควรจากราชการก็ให้คณะกรรมการแจ้งให้คู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลและคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งทราบคำวินิจฉัยนั้นโดยด่วน แต่ถ้าคณะกรรมการเห็นว่าสัญญานั้นเข้าลักษณะเป็นสัญญาที่ได้ทำขึ้นเพื่อค้ำกำไรเกินสมควรจากราชการตามความในมาตรา ๕

ตอนที่ ๙ เล่ม ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๖

ก็ให้คณะกรรมการแจ้งคำวินิจฉัยให้คู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลทราบ
คำอนุมัติให้เลิกสัญญานั้นได้

เพื่อประโยชน์แห่งการวินิจฉัยของคณะกรรมการตามความ
ในวรรคก่อน คณะกรรมการจะตั้งอนุกรรมการชุดหนึ่งหรือ
หลายชุดให้พิจารณาและเสนอความเห็น ต่อคณะกรรมการ
ก่อนก็ได้ อนุกรรมการนี้อาจน้อยต่อประกอบด้วยกรรมการ
ในคณะกรรมการหนึ่งนาย

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการและอนุกรรมการซึ่งตั้ง
ขึ้นตามมาตรา ๘ มีอำนาจเรียกคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งและ
บุคคลใด ๆ มาชี้แจง และให้มีอำนาจเรียกพยานหลักฐาน
จากผู้ครอบครองตลอดจนบังคับให้พยานสาบานหรือปฏิญาณ
ตัวได้ ในการนี้ให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในการปฏิบัติราชการของคณะกรรมการและอนุกรรมการ
ตามความในวรรคก่อน ให้ถือว่ากรรมการและอนุกรรมการ
เป็นเจ้าพนักงานตามความหมายของกฎหมายลักษณะอาญา

ตอนที่ ๘ เล่ม ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๑

มาตรา ๑๑ การเลิกสัญญาให้กระทำโดยคู่สัญญาฝ่าย
รัฐบาลแสดงเจตนาไปยังคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งภายในกำหนด
เวลาดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่รัฐบาลมีอำนาจเลิกสัญญาได้เอง
ตามความในมาตรา ๘ (๑) ภายในกำหนดเวลาหกสิบวัน
นับตั้งแต่วันซึ่งบังคับพระราชบัญญัตินี้ แต่ในกรณีที่ไม่ปรากฏ
หลักฐานการทำสัญญาที่คู่สัญญาฝ่ายรัฐบาล ภายในกำหนด
เวลาสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่ปรากฏหลักฐานขึ้นภายหลัง

(๒) ในกรณีที่คณะกรรมการอนุมัติให้เลิกสัญญา
ภายในกำหนดเวลาสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่ทราบคำอนุมัติของ
คณะกรรมการ

ถ้าคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลไม่แสดงเจตนาบอกเลิกสัญญา
ภายในกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาล
สละสิทธิที่จะเลิกสัญญา

มาตรา ๑๒ นอกจากจะได้รับคำสั่งจากคู่สัญญาฝ่าย
รัฐบาลว่าจะไม่ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ตามความใน
มาตรา ๑ หรือได้รับคำสั่งจากคณะกรรมการว่าสัญญานั้น

ตอนที่ ๘ เล่ม ๒๕ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๑

ไม่เข้าลักษณะเป็นสัญญาที่ได้ทำขึ้น เพื่อค้ำกำไร เป็นสมควร
จากราชการตามความในมาตรา ๕ ห้ามมิให้คู่สัญญาอีกฝ่าย
หนึ่งนำคดีมาฟ้องร้องคู่สัญญา ฝ่ายรัฐบาล ขอให้ปฏิบัติการ
ตามสัญญา ก่อนพ้นกำหนดเวลาที่บัญญัติไว้ ในมาตรา ๑๑
และกรณีห้คู่สัญญา อีก ฝ่าย หนึ่ง เรียก ร้อง ให้คู่สัญญา ฝ่าย
รัฐบาลปฏิบัติการตามสัญญาได้ ให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งมีสิทธิ
เรียกร้องดังต่อไปนี้

(๑) สิทธิเรียกร้องห้คู่สัญญา อีก ฝ่ายหนึ่งซึ่งมีอยู่
ตามสัญญา ถ้าหากได้มีการชำระหนี้ตามกำหนดเวลา และ

(๒) ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นเนื่องจากการล่าช้าเพราะ
การปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ห้ามมิให้เรียกค่า
เสียหายเพราะเหตุนี้เกินกว่าร้อยละเจ็ดครึ่ง ต่อปี ของมูลค่า
ทรัพย์สินหรือจำนวนเงินอันคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งพึงเรียกร้อง
ได้ตาม (๑)

มาตรา ๑๓ เมื่อคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลได้แสดงเจตนาไป
ยังคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งบอกเลิกสัญญาภายในกำหนดเวลาดัง
ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑ ให้ถือว่าได้มีการเลิกสัญญากัน

ตอนที่ ๘ เล่ม ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๑

นับตั้งแต่วันที่การแสดงเจตนา ของคู่สัญญา ฝ่ายรัฐบาลถึง คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง

มาตรา ๑๔ เมื่อได้มีการบอกเลิกสัญญาแล้ว คู่สัญญา แต่ละฝ่ายจำ ต้องให้อีกฝ่ายหนึ่งได้กลับคืน ไปสู่ฐานะ ดังที่ เป็นอยู่เดิม และจะเรียกค่าเสียหายจากกันเพราะการเลิก การสัญญานี้ไม่ได้

ในกรณีที่ ไม่สามารถ จัดให้ได้ กลับคืน ไปสู่ฐานะ ดังที่ เป็นอยู่เดิมได้ ให้ชดใช้ราคาทรัพย์สินนั้น โดยคิดราคา ตลาตในขณะ วันทำสัญญา และดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อ ปี ของจำนวนเงินอันเป็นราคาตลาตนั้น คิดตั้งแต่วันที่ ทำสัญญา จนถึงวันส่งมอบ

ถ้าจะต้องส่งคืนเงิน ให้บวกดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่ง ต่อปีเข้าด้วย โดยคิดตั้งแต่วันที่ ได้รับจนถึงวันส่งมอบ

มาตรา ๑๕ ภายในกำหนดสิบวันนับแต่วัน ที่คู่สัญญา อีกฝ่ายหนึ่ง ที่ได้รับ การ แสดง เจตนา บอก เลิก สัญญา จาก คู่ สัญญา ฝ่าย รัฐบาล คู่สัญญา อีกฝ่ายหนึ่ง มีสิทธิที่จะขอจ้าง ความ จ้าง ไปยัง คู่สัญญา ฝ่าย รัฐบาล เพื่อ ปฏิบัติตาม สัญญานั้น ตาม ข้อ กำหนด ดังต่อไปนี้ คือ

ตอนที่ ๘ เล่ม ๒๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๕

(๑) ในกรณีสัญญาซื้อขาย หรือสัญญาจะซื้อจะขาย ซึ่งคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้ซื้อ หรือสัญญาเช่าซื้อ โดยคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้เช่าซื้อ และทรัพย์สินที่ขายเป็น อสังหาริมทรัพย์หรือสินค้าที่ผลิตภายในประเทศ คู่สัญญาอีก ฝ่ายหนึ่งยอมขายตามราคาตลาดหรือต่ำกว่า

(๒) ในกรณีสัญญาซื้อขาย หรือสัญญาจะซื้อจะขาย ซึ่งคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้ซื้อ หรือสัญญาเช่าซื้อ โดยคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้เช่าซื้อ และทรัพย์สินที่ขายเป็นสินค้า ที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งยอมคิดเอา กำไรเพียงร้อยละสิบห้าของต้นทุนและค่าใช้จ่ายหรือต่ำกว่า

(๓) ในกรณีสัญญาซื้อขาย หรือสัญญาจะซื้อจะขาย ซึ่งคู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้ขาย หรือสัญญาเช่าซื้อ โดยคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้เช่าซื้อ คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ยอมซื้อตามราคาตลาดหรือสูงกว่า

(๔) ในกรณีสัญญาจ้างทำของ ซึ่งคู่สัญญาฝ่าย รัฐบาลเป็นผู้จ้าง คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งยอมคิดเอากำไรร้อยละ สิบห้าของต้นทุนและค่าใช้จ่ายหรือต่ำกว่า

ตอนที่ ๔ เล่ม ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๑

เมื่อการแสดงความจริงตามความในวรรคก่อนมาถึง
 ที่สัญญาฝ่ายรัฐบาล ให้ถือว่าคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายมีความ
 ผูกพัน ในอันที่จะปฏิบัติการตามสัญญาตามข้อกำหนดดัง
 กล่าวแล้ว

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่คู่สัญญาฝ่ายรัฐบาลและคู่สัญญา
 อีกฝ่ายหนึ่งมีข้อพิพาทกัน เกี่ยวกับการปฏิบัติการตามข้อ
 กำหนดตามความในมาตรา ๑๕ ให้เสนอข้อพิพาทนั้นต่อ
 คณะกรรมการเพื่อพิจารณาชี้ขาด

คำชี้ขาดของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด จะอุทธรณ์
 หรือนำข้อพิพาทไปฟ้องร้องต่อไปไม่ได้

ในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการตามมาตรานี้ ให้
 คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐

มาตรา ๑๗ ในกรณีที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าสัญญา
 ที่บอกเลิกนั้น ไม่ได้อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ตาม
 ความในมาตรา ๔ กก็ดี หรือเห็นว่าไม่เป็นสัญญาที่กระทำ
 ขึ้นเพื่อค้ำกำไรเกินสมควรจากราชการตามความในมาตรา
 ๕ กก็ดี ให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งมีสิทธิฟ้องร้องขอให้ศาล

ตอนที่ ๘ เล่ม ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๑

แสดงว่าคำวินิจฉัยของคณะกรรมการไม่ถูกต้อง ภายใน
กำหนดเวลาสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับ คำบอกกล่าวเล็ก
สัญญา

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษา
การตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ควม อภัยวงศ์

นายกรัฐมนตรี